

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος αριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα των αρχαιοτάτων.

Έτος χίλια οκτακόσα κι' έννενήκοντα έπτά,
παταράκα Στρατοπέδων και πλημύρ' από λεπτά.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' ευθείας πρós έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — δ κ τ ώ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ζένα θμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμικού» άνελλιπή
πρós δύο εικοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Δευτέρα του Μαρτίου κι' είκοστή,
κουφόμερας κι' ατιρόφαιρα ζεστή.

Πούντος πεντακόσα τέσσερα κι' όγδόνητα,
χαλασμός πολέμου κι' ύψωμός 'στά φόντα.

Τραγούδια Φασοιλή πολεμικά πολύ.

Χελιδόνι του Μαρτίου,
χελιδόνι μου σπαθάτο,
άπ' την στέγη του σπητιού
πίτα 'λίγο παρακάτω,
νά μου 'πής και νά σου 'πό
πόσο πάντα σ' αγαπώ.

Έλα 'πés μου, χελιδόνι,
ξάστερα και καθαρά,
τό πολεμικό Κορδόνι
μας τό λεί σοβαρά
πώς τά δόντια του θά τριξή
και θά κάρη και θά δείξη ;

Έλα 'πés μου νά χαρής
τό πιστό σου τό ζευγάρι,
άληθώς ό Θεωρής
θά σηκώση 'στό ποδάρι
τόν γυιλό και την στεριά,
νήσου, Ρούμηλη, Μωρηά ;

Ή 'στά τρόπαια θά μείνη
της παλῆας πολεμικής,
κι' όπως κι' άλλοτε θά γίνη
Μπονναπάρτης της φακῆς,
μία μπρός και δύο 'πίσω,
βάστα με νά μήν κτυπήσω ;

Άπό τάβλα του τά πρώτα
δέν θά παραλείψη γιώτα ;
μή θά κόψη πέρα πέρα
και την έλλη του την χέρα,
και θά την ξανακολλήση
σάν την πρώτη με ταιρίαι ;

Ή σάν πολεμάρχος πούρος
θά σταθῆ 'στους Φράγκους ντούρος,
και θ' άρπάξη μπαγιονέταις
και γράν κάσσαις και τρουμπίταις,
και παράποτε λαμπρός
θά μας 'πή 'τραβάτ' έμπρός ;

Χελιδόνι του Μαρτίου,
τόση φούρια 'στά κορυά
σάν και πρώτα θά τελείωση ;
τό παιδί του Πικλατζιού

πώς μας έφυγε κρυφά
δίχως ένας να τὸ νοιώσει ;

Ἄπο μπρός πὸς πρῶτα ἔμπη
τῆς Κορώνας τὸ βλαστάρι,
κι ὅστερ' ἀπὸ πίσω ἔβγηκε
καὶ δὴν ἔπρησε χαμπάρι ;

Ἔτρεχα νὰ τὸν ἰδῶ,
παίε λέγουν ἀπ' ἰδῶ,
μὰ φωνάζουν μερικοί :
Ἐτρέχα νὰ τὸν ἔβῃ ἐκεῖ. »

Κάτω πηλαλῶ κι' ἀπάνω
ὅσο μου βασιτοῦν τὰ κότσα,
μὰ τοῦ κάκου, δὴν προκάνω
τὴν βασιλικὴ καρότσα.

Μὴν πετᾶς, ἀμαξηλάτη,
τάλογά σου ἴγιο κράτει,
ἀμαξά, γιὰ ἴγιο στάσου,
ποῦ νὰ ζήσουν τὰ παιδιὰ σου.

Μὰ κτυπῶ μὲ νταίλι
τὸ μεγάλο κμουτσιάκι
ἔστων ἄλόγων τὰ πλευρά
καὶ πετοῦνε μὲ φτερά.

Συμφορὰ μου κι' ὀμίνα!
τί πηλάκα δυνατὴ !...
τρέχουν τρέχουν ὁλοένα
εἰ Φαίθοντες αὐτοί.

Ἦ καυμένη μου καρδιά,
τοῦ Σαββάτου τὴν βραδὴν
πὸς ἔκτυπας, πὸς ἐκλώτσας,
δταν εἶδες νὰ καθίσω
κουρασμένος εἰς τὰ πίσω
τῆς Βασιλικῆς καρότσας.

Ἄλησμόνητη σκηνή,
ποῦ φρικιάσιν μού φέρι,
πλὴν ἀκούεται φωνή:
ἄβρα πῶς καροτσέρη. »

Τρώγω ἐπὶ κμουτσιαιζ
μὰ φωνάζω: « ἔδιν πειράζει,
χαρηνγὴ γλυκοχαράζει, »
κι' ἀμολάρω τουφεκιαζ.

Ἦ Θεούλη μου, τί βραδὺ
φουσανάιαι λαμπυρίζου,
κι' ἴσκιαι μίσα ἔσθ' σκοτάδι
γγαντώσεται γυρίζου.

Τρέχω τρέχω γιὰ νὰ ἴδῶ
συντρριὰ Βασιλική,
κι' ἕνας ἴσκιος εἶν' ἰδῶ
κι' ἄλλος ἴσκιος εἶν' ἐκεῖ.

Φρικιοῦν κι' αὐτὰ τὰ σκότη
τῶν νυκτῶν τὸν καταπλήκτων,
κι' ἔξυπνοῦν ἀρμάτων κρότοι
τὴν ἡχώ τῶν μεσάνυκτων.

Καὶ τὸ λάβαρον τῆς Λαύρας,
ποῦ ἔστους βρόντους ἀπαντᾶ,
κυματίζει μὲ τὰς αὖρας
ἔσθ'ν Διάδοχον κοντά,
καὶ σκιαπάζεται μ' ἔκαινο
γιὰ νὰ μὴ τὸν διακρίνω.

Σὶ γνωρίζω, Κωνσταντίνε,
καὶ τὸ λάβαρον αὐτὸ
σύμβολον τῆς νίκης εἶναι,
ποῦ μὲ κάνει καὶ πετῶ.

Τάχατε θὰ ἔσεκλαδώσης
τὴν παλληκαριὰ τῆς Κρήτης ;
τάχατε θὰ τὸ σπᾶσῃς
τὸ ζημέρωμα τῆς Τρίτης;

Σήκωστο καὶ πῆς μας νάτο
γιὰ νὰ λάμψουν ἀστραπαῖς,
σῆκωστο νὰ πῆσουν κάτω
καταφρόνιαις καὶ ἔτροπαῖς.

Σήκωστο νὰ σηκωθῶν
δούλων κι' ἐλευθέρων χέρια,
σῆκωστο νὰ στομαθῶν
μακελλάρηδων μαχαίρια.

Σήκωστο νὰ κοκκινίσῃ
ἄτιμη Φραγκική καὶ βρώμα,
σῆκωστο νὰ πρασίνισῃ
κάθ' αἱματομήμιω χῶμα.

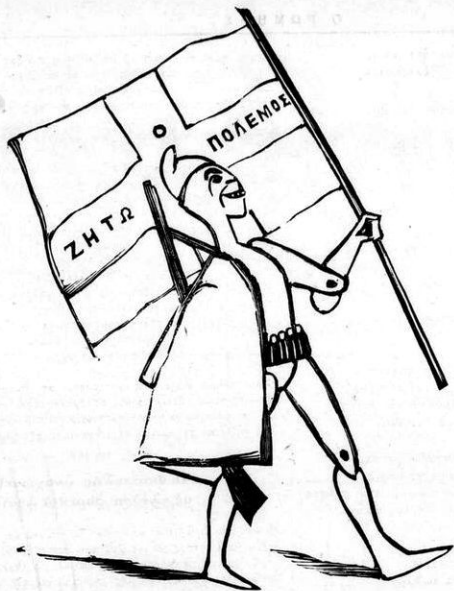
Σήκωστο νὰ στρίψουν βίδες
κάθε Κάισαρος φονιά,
ποῦ ἔσθ' ὁδῆς τὴν γωνιά
σπέρνει κανονίων ὀδίδες.

Σήκωστο καὶ ἔσθ'ν στεριαῖς,
σῆκωστο καὶ ἔσθ'ν γιαιούς,
γιὰ νὰ ἔβῃ παλληκαριαῖς
καὶ Κανάρηδων δαυλοῖς.

Σήκωστο νὰ σηκωθῇ
καὶ τὸ ζῦλινο μου σῶμα,
καὶ νὰ βάλῃ τὸ σταθί
κι' ὁ ποδὸγυρος ἀκόμα.

Αὐτὰ μονάχος ἔλεγα κι' ἀνέβηναι εἰς βράχους
ἀκολουθῶν ὡσαν σκιά σκιάς γιγαντομάχους,
κι' ἐκεῖ ποῦ μόλις ἔκανα τὸ ξίφος μου νὰ σύρω
κυττάξω κάτι πράγματα νὰ φασφορίζουν γύρω.

Φανέρησ' ἔτρεξα νὰ ἔδῃ τί λάμψει εἰν' ἐκείναι,
πυρσοὶ πολέμου νόμισα γιὰ μίαν στιγμὴ πὸς εἶναι,
ὄπλων ἀστραποδόλχημα, παλληκαριῶν λεπίδες,
ποῦ παίζουν μαλωτιαῖς,

ἀλλὰ δὲν ἦσαν τίποτα πρᾶξ πυγολαμπίδες,
ἦγον κωλοφωτισαῖς.

καὶ τὸτ' ἐφώναξα πρηνής: εὐδόκησε, Θεέ μου,
ἔ μὴ γένουῦν κωλοφωτισαῖς ἢ ὄφθαλμοὺς τοῦ πολέμου,»
ἔ ἴγυρσα 'στὸ σπῆτι μου, καὶ τῆλλο τὸ πρῶτ'
ἔ νευραλγίαῖς ἔϋπνησα καὶ μὲ καταρροή,
ἔ ἰφώναξα κατὰκοιτος ἀπὸ τὴν ἰμφλουίντζα:
'στὰ σύνορα Διάδοχος διὰ νυκτὸς παρτέντζα.»

Ἦδη δευτέρω ἔλ.ο.γερωτέρω.

ἔλιδονάκι μου τρελλό, μὴ μού ξεφουγῆς, στάσου,
ἔχα πολέμου κελαιδοῦν τὰ κελαιδοματά σου;
τάχα τὰ πράσινα κλαρὰ
θὰ κρύψουῦν σὰν καὶ πρῶτα
τοῦ τουφεκιοῦ τὴν κλεφτουριὰ,
ποῦ δὲν τὴν σκιάζει ὄντα;

ἔχα τὴν Τρίτη θ' ἀκουσθὲ πολέμικὸ τραγοῦδι;
ἔχα καὶ τὰ τῆτα τοῦ Σκουζέ καὶ τὰ τῆτα τοῦ Σκουλοῦδη
ἔσα 'στὴς μάχης τοὺς καπνοὺς δὲν θὰ χιλιμετρίσουῦν;
ἔχα καὶ σὺ, βρε Φασουλῆ, θὰ τὰ καθθαλιεψῆς,
μὲς 'στους σταύλους ἄδεια καὶ πάλι θὰ γυρίσουῦν
ἔὶ θὰ τὰ ζέβουῦν 'στὰ λ α ν τ ὠ νὰ κάνουν ἐπισκίψεις;

ἔχα κι' ἔ ψυρογαῖδαρος ἐκείνος ὁ ἔικός μου,
ἔπυτος 'στους κύκλους τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ μεγάλου κόσμου,

δὲν θὰ ταχθῆ μαινόμενος εἰς μίαν λαγεῶνα
μαχιμῶν τετραπόδων,
ἢ τὸν σὰνὸ του θὰ μασσᾷ στρωτὸς 'στὸν ἀχυρώνα
σὰν κτήνος τῶν τριδῶν;

Ἐγὼ πῆς αὐτὴ τὴν Πασχαλιὰ,
ποῦ ἔβλεθ τὸν Ἄπριλη,
θὰ σμίξουῦν τάχα μὲ φιλιὰ
φαρμακωμῆνα χεῖλη;

Ἐγὼ πῆς ἐκεῖ 'στὸν Ὀλυμπο θ' ἀντιλαλή φλογέρα
καὶ τουφεκιὰ Βλαχάδα,
καὶ τῆς λαμπάδες τῆς Λαμπρῆς θ' ἀνάψωμ' ἐκεῖ πέρα
'στὴ δεξασημῆνη σκιάδα;

Καὶ δὲν θὰ ψάλλῃ τάχατε μὲς 'στῶν μαχῶν τὸν κρότον
τὸ στόμα τοῦ παππά:
ἐποιῆσαι πολυχρόνιον Γεώργιον τὸν πρῶτον
σὺν τῆ . . . καὶ τὰ λοιπά;»

ἔλιδονάκι μου τρελλό,
γὶὰ πῆς μου, σὲ παρακαλῶ,
τί διάβολο θὰ γίνῃ
σὲ τοῦτο τὸ καμῆνι;

ἔΑκουσε βόμβους καὶ βροντὰς,
ἔὲς καὶ τὰ χυρῆρα τὰδεμα,
μὰ κίτταξε κι' ἔθλοντὰς,
ποῦ πλάκωσαν κοπάδια